

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/536/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614207544
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5614207544.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného splnomocneným zástupcom TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: E. H., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom A. E., S. XXXX/X, o zaplatenie 6.695,19 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti časti rozsudku Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši zo dňa 22.4.2015, č.k. 10C 231/2014-95, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti, v ktorej súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol, **p o t v r d z u j e**.

V časti výroku o náhrade trov konania rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** v tejto časti na ďalšie konanie.

V ostatnej časti nenapadnutej odvolaní, v ktorej súd čiastočne žalobnému návrhu žalobcu vyhovel a povolil žalovanému splácať dlh v tam uvedených mesačných splátkach, ponecháva rozsudok okresného súdu **n e d o t k n u t ý**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v Liptovskom Mikuláši rozhodol rozsudkom tak, že v podstatnej časti žalobnému návrhu žalobcu vyhovel tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 5.096,46 Eur, úrok z omeškania vo výške 13,78 Eur a úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 4.748,79 Eur od 12. 8. 2013 do zaplatenia, ktoré súd povoľuje žalovanému splácať v mesačných splátkach vo výške 100,- Eur, splatných vždy k poslednému dňu kalendárneho mesiaca počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku, pričom omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Vo zvyšnej časti sa žaloba zamietla. Žalobcovi sa priznáva náhrada trov konania vo výške 208,78 Eur a náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 625,19 Eur, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť splnomocnenému zástupcovi žalobcu do 3 mesiacov od právoplatnosti rozsudku.

Prvostupňový súd v písomnom odôvodnení svojho rozsudku podrobne uviedol obsah žalobného návrhu navrhovateľa, podstatnú časť a obsah vykonaných dôkazov, vrátane listinných dôkazov. V ďalšej časti odôvodnenia v súvislosti s právnym posúdením veci citoval ust. § 52 ods. 2, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ďalej ust. § 261 ods. 3 písm. d/, § 497 Obchodného zákonníka, § 25 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 2 písm. a/, b/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, ako aj ust. § 3 a § 10C nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov.

Právny záver odôvodnil súd prvého stupňa tým, že v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd podanej žalobe čiastočne vyhovel, nakoľko v časti uvedenej vo výroku rozsudku mal preukázanú jej dôvodnosť. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že Slovenská sporiteľňa, a. s. ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzatvorili dňa 30. 6. 2008 zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver, ktorý sa zaviazal splatiť spolu s dojednaným úrokom. Súčasne sa zaviazal uhrádzať aj poplatky za správu úveru a zaplatiť jednorazový poplatok za poskytnutie úveru. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluva bola uzatvorená medzi dodávateľom a spotrebiteľom, sa jednalo o spotrebiteľskú zmluvu. Vzhľadom na charakter a obsah zmluvy sa jednalo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Zmluva obsahovala všetky zákonom stanovené náležitosti. Nakoľko žalovaný svoju povinnosť platiť dojednané splátky riadne a včas neplnil, právny predchodca žalobcu dňa 20. 5. 2013 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a požiadal žalovaného o úhradu úveru v lehote 10 dní od prevzatia oznámenia. Súd mal za to, že k splatnosti úveru došlo doručením uvedeného oznámenia, ktoré časovo predchádzalo vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, ktoré bolo vykonané žalobcom dňa 19. 7. 2013. Nakoľko povinnosťou dlžníka zo zmluvy o úvere je vrátiť poskytnutý úver a zaplatiť dojednaný úrok, súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi splátky úveru splatné od 20. 11. 2012, t. j. tak, ako si uplatnil v žalobe do 20. 5. 2013, t. j. ku dňu splatnosti úveru, čo činí 7 splátok po 98,92 Eur, spolu 692,44 Eur a istinu úveru, ktorá sa stala splatnou v dôsledku vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, ktorej výšku mal súd preukázanú z prehľadu splátok predloženého žalobcom, a to zo splátok splatných od 20. 6. 2013 do 20. 6. 2018, spolu 4.404,02 Eur. Spolu súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 5.096,46 Eur. Keďže splatnosť úveru bola vyhlásená listom právneho predchodcu žalobcu zo dňa 20. 5. 2013, pričom žalobca nepredložil listinný dôkaz preukazujúci prevzatie uvedeného vyhlásenia a medzi účastníkmi nebolo sporné jeho doručenie žalovanému, súd prihliadol k obvyklej dobe prepravy poštových zásielok, t. j. 7 dní. Za deň prevzatia oznámenia preto súd ustálil deň 27. 5. 2013, pričom k uplynutiu 10-dňovej lehoty na plnenie uvedenej v oznámení došlo dňa 6. 6. 2013. Nakoľko žalovaný sa dostal s plnením svojho peňažného záväzku voči žalobcovi do omeškania, vzniklo žalobcovi aj právo na zaplatenie úrokov z omeškania. Súd preto priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne, ktorého výška nebola v rozpore s výškou úrokov z omeškania podľa občianskoprávných predpisov, a to zo splátok splatných od 20. 11. 2012 do 20. 5. 2013, t. j. do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, vo výške 13,78 Eur, avšak len z časti splátky pripadajúcej na istinu, nakoľko podľa ustálenej judikatúry nie je možné priznať príslušenstvo z príslušenstva (Obchodný zákonník ani Občiansky zákonník neumožňujú priznať príslušenstvo - úroky z omeškania z príslušenstva - úrokov), odo dňa nasledujúceho po splatnosti splátky, t. j. od 21. 11. 2012 do 11. 8. 2013 (tak, ako si to uplatnil žalobca v žalobe) zo sumy 47,68 Eur vo výške 2,93 Eur, od 21. 12. 2012 do 11. 8. 2013 zo sumy 48,20 Eur vo výške 2,62 Eur, od 21. 1. 2013 do 11. 8. 2013 zo sumy 48,72 Eur vo výške 2,30 Eur, od 21. 2. 2013 do 11. 8. 2013 zo sumy 49,24 Eur vo výške 1,97 Eur, od 21. 3. 2013 do 11. 8. 2013 zo sumy 49,77 Eur vo výške 1,66 Eur, od 21. 4. 2013 do 11. 8. 2013 zo sumy 50,31 Eur vo výške 1,32 Eur a od 21. 5. 2013 do 11. 8. 2013 zo sumy 50,85 Eur vo výške 0,98 Eur. Taktiež súd priznal žalobcovi úrok z omeškania odo dňa 12. 8. 2013 do zaplatenia zo sumy splatnej istiny, t. j. zo sumy 4.748,79 Eur, ktorej výška bola zistená z prehľadu splátok predloženého žalobcom v sadzbe 8,5 % ročne. V zostávajúcej časti uplatneného úroku z omeškania súd podanú žalobu zamietol. Súd nepriznal žalobcovi úrok zo splátok splatných po splatnosti úveru, t. j. splatných od 20. 6. 2013 do 20. 6. 2018, nakoľko zmluvný úrok ako odplata (cena) veriteľovi za poskytnuté peňažné prostriedky prislúcha veriteľovi len za dojednanú dobu poskytnutia úveru. Uvedená skutočnosť vyplýva aj z ust. § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Úroky predstavujú osobitnú peňažnú náhradu súvisiacu s poskytnutím finančných prostriedkov, pričom sú splatné spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky (čo konštatoval aj Krajský súd v Žiline, napr. v rozsudku zo dňa 19. 11. 2013, č. k. 5Co/165/2013-148, v rozsudku zo dňa 20. 11. 2014, sp. zn. 9Co/862/2014, v rozsudku zo dňa 26. 3. 2015, sp. zn. 9Co/138/2015). Preto žalobcovi neprislúchalo právo na zaplatenie zmluvných úrokov po splatnosti úveru. Pokiaľ žalovaný tvrdil vykonanie čiastočných úhrad na žalovaný dlh a tieto preukazoval výpismi z účtu, podľa jeho tvrdení obchodnej spoločnosti Prvá oddľžovacia, s. r. o. súd z uvedených listinných dôkazov úhrady dlhu preukázané nemal. Napriek výzve súdu žalovaný neuviedol, na komu patriaci účet boli uvedené čiastočné úhrady poukazované. Podľa predložených listinných dôkazov boli úhrady poukazované na účet číslo XXXXXXXXXX/XXXX, pričom uvedený účet nie je zhodný ani s číslom zmluvy o splátkovom úvere ani s inkasným účtom uvedeným v zmluve o úvere ani s číslom účtu uvedeným Slovenskou sporiteľňou, a. s. v oznámení o postúpení pohľadávky ako účet, na ktorý vyzvala žalovaného plniť dlh novému veriteľovi (pričom žalovaný potvrdil, že uvedené oznámenie mu doručené bolo) ani s číslom účtu, na ktorý bol vyzvaný žalovaný splniť

dlh v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti Slovenskou sporiteľňou, a. s.. Žalovaný teda síce preukázal vykonávanie čiastočných úhrad, avšak nepreukázal, že sa jedná o čiastočné úhrady na žalovaný dlh. Súd preto pri rozhodovaní k uvedeným čiastočným úhradám neprihliadol. Aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v konaní mal súd preukázanú zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom dňa 27. 6. 2013. V ďalšej časti okresný súd odôvodnil s použitím ust. § 160 ods. 1 O.s.p. aj tú časť výroku, kde povolil žalovanému splácať priznaný dlh v mesačných splátkach tak, ako vyplýva z výrokovej časti rozsudku okresného súdu.

Pokiaľ ide o náhradu trov prvostupňového konania, prvostupňový súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 v spojitosti s § 149 ods. 1 O.s.p. a v odôvodnení podrobne rozviedol jednotlivé položky priznanej náhrady trov, ich výšku s tým, že nepriznal žalobcovi náhradu trov za tie úkony (ani ich pomernú časť), ktoré boli vykonané advokátskym koncipientom, pretože podľa názoru prvostupňového súdu advokátsky koncipient pri ceste na súdne pojednávanie plní svoje pracovné povinnosti v rámci pracovnej cesty, na ktorú bol ako zamestnanec vyslaný.

Proti časti rozsudku okresného súdu, v ktorej súd žalobný návrh zamietol a časti o náhrade trov prvostupňového konania podal odvolanie žalobca, ktorý v odvolaní citoval ust. § 503 ods. 3, § 505 a § 506 Obchodného zákonníka a naďalej trval na tom, že v súvislosti s odstúpením veriteľa od úverovej zmluvy vzniká špecifická situácia, a to z toho dôvodu, že napriek odstúpeniu od zmluvy naďalej trvá záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úrok. Odstúpením od zmluvy de facto dochádza k mimoriadnej splatnosti úveru a strate výhody splátok, ak bolo dohodnuté vrátenie peňažných prostriedkov v splátkach. Odstúpenie veriteľa od zmluvy nemá vplyv na zabezpečenie záväzkov z tejto zmluvy. Postupom, na ktorý poukazoval súd, by súd neprimerane ochránil neplatiaceho dlžníka a navrhovateľa pripravil o ušlý zisk spočívajúci v riadnom úroku. Uvedený postup by v konečnom dôsledku viedol k teórii, že nedodržanie podmienok a nesplácanie prijatého úveru riadne a včas by pre dlžníka predstavovalo výhodnejšie postavenie, kedy by mu síce bol poskytnutý úver v plnej výške, avšak dlžník by nemusel po vyhlásení predčasnej splatnosti z dôvodu neplnenia zmluvných povinností splácať riadny úrok, ku ktorému úhrade sa v zmluve zaviazal. Odvolateľ v tejto časti odvolania smerujúceho voči zamietavej časti rozsudku prvostupňového súdu navrhoval, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil a návrhu vyhovel v celom rozsahu, resp. aby rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

V ďalšej časti odvolania žalobca napadol výrok prvostupňového rozsudku s časti o náhrade trov prvostupňového konania, keď v podrobnom odôvodnení tejto časti odvolania bol toho názoru, že náhrada trov právneho zastúpenia patrí advokátovi aj v tom prípade, že úkony vykoná jeho advokátsky koncipient.

Žalovaný v stručnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny.

Krajský súd v dôsledku podaného odvolania prejednal vec v rozsahu podaného odvolania (teda v časti zamietajúceho rozsudku a v časti o náhrade prvostupňových trov konania) a pokiaľ ide o časť rozsudku vo veci samej, v ktorej prvostupňový súd čiastočne návrh žalobcu zamietol, rozhodol odvolací súd bez nariadenia ústneho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 v spojitosti s § 214 ods. 2 O.s.p. a po preskúmaní bez nariadenia ústneho pojednávania vyhlásil rozsudok odvolacieho súdu, ktorým v tejto časti napadnutej odvolaním žalobcu rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 O.s.p..

Odvolací súd sa v tejto časti v plnom rozsahu stotožnil aj s odôvodnením prvostupňového rozsudku, preto v súlade s ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa obmedzuje len na konštatovanie správnosti odôvodnenia prvostupňového rozsudku. Odvolací súd k tejto časti dodáva, že okresný súd vyhodnotil vykonané dôkazy v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p. a odvolateľ v tejto časti odvolania neuvádza žiadne skutočnosti, ktorými by sa prvostupňový súd nebol zaoberal, pokiaľ žalobný návrh vo veci samej čiastočne zamietol.

V ostatnej časti výroku vo veci samej, v ktorej súd žalobnému návrhu vyhovel, ponechal odvolací súd bez preskúmania rozhodnutie súdu prvého stupňa nedotknuté, pretože voči tejto časti v rozsudku odvolanie nesmerovalo a žalovaný sa neodvolal.

Pokiaľ ide o časť rozsudku prvostupňového súdu v časti o náhrade trov prvostupňového konania, v tejto časti považuje odvolací súd odvolanie žalobcu za dôvodné, a preto v tejto časti rozsudok okresného súdu zrušil podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písmeno h O.s.p. a vec vrátil v tejto časti (o náhrade trov prvostupňového konania) okresnému súdu na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 2 O.s.p.. K tomuto odvolací súd uvádza nasledovné:

Podľa ust. § 15 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb:

Advokát má popri nároku na odmenu aj nárok

a) na náhradu hotových výdavkov účelne a preukázateľne vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, najmä na súdne poplatky a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady a odpisy,

b) na náhradu za stratu času (§ 17).

Podľa ust. § 16 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z.: Advokát sa v rámci svojho poverenia môže dať zastúpiť iným advokátom.

Podľa ust. § 16 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z.z.: Pri jednotlivých úkonoch môže advokáta zastúpiť advokátsky koncipient alebo aj iný zamestnanec advokáta.

Podľa ust. § 24 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z.: Advokát poskytuje právne služby za odmenu a má právo požadovať za ne primeraný preddavok.

Podľa ust. § 24 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z.z.: Advokát popri nároku na odmenu má nárok aj na náhradu hotových výdavkov a na náhradu za stratu času. Za hotové výdavky sa považujú výdavky účelne a preukázateľne vynaložené v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, najmä súdne a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady, odpisy alebo výpisy z verejných registrov.

Podľa ust. § 64 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z.: Pracovný pomer advokátskeho koncipienta sa spravuje pracovnoprávnymi predpismi.

Podľa ust. § 64 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z.z.: Advokátsky koncipient vykonáva pod vedením a dohľadom advokáta, spoločníka verejnej obchodnej spoločnosti, komplementára komanditnej spoločnosti alebo konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným právnu prax, ktorej účelom je nadobudnúť vedomosti a osvojiť si skúsenosti potrebné na výkon advokácie. Počas tejto praxe je advokát oprávnený poveriť advokátskeho koncipienta vykonaním jednotlivých úkonov právnych služieb, ktoré advokátsky koncipient robí samostatne.

Podľa ust. § 17 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.: Pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť patrí advokátovi náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu.

Vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení právnych noriem odvolací súd konštatuje (a v tomto sa stotožnil s odvolateľom), že priznanie nároku na náhradu za stratu času za účasť na úkonoch právnej služby vykonávaných advokátskym koncipientom vyššie uvedené predpisy v žiadnom ich ustanovení nevyklúčujú. Rovnako ani vyhláška a ani Zákon o advokácii nevyklúčujú priznanie hotových výdavkov za použitie motorového vozidla advokátskym koncipientom, ktorý sa zúčastnil na úkone právnej služby v zastúpení advokáta a z jeho poverenia. Advokát má zo zákona oprávnenie dať sa zastupovať iným advokátom ako ďalším zástupcom, prípadne advokátskym koncipientom, ktorého zamestnáva. Odvolací súd preto z týchto dôvodov uplatnený nárok na priznanie náhrady trov konania za stratu času a náhradu hotových výdavkov za použitie motorového vozidla považuje za dôvodný. Je pravdou aj tvrdenie odvolateľa, že advokátsky koncipient neuplatňuje náhradu uvedených výdavkov na svoj vlastný účet, ale v mene a na účet advokáta, ktorý advokátskeho koncipienta zamestnáva. Advokát zodpovedá aj za úkony právnej služby uskutočnené advokátskym koncipientom, nezodpovedá za ne priamo advokátsky koncipient.

Zo žiadnych ustanovení O.s.p. a rovnako ani zo Zákona o advokácii nevyplýva, žeby pri rozhodovaní o trovách konania účastníka, ktorého zastupoval advokát, sa mal uplatniť iný právny režim zohľadňujúci okolnosť, či posudzovaný úkon vykonal advokát osobne alebo jeho koncipient na základe poverenia advokáta. Odvolací súd je názoru, že pokiaľ advokát vykonáva úkony právnej služby prostredníctvom advokátskeho koncipienta, ktorého zamestnáva, má nárok na všetky zložky odmeny a všetky výdavky, ktoré vyplývajú z advokátskej tarify upravenej už uvedenou vyhláškou.

Na základe tohto právneho názoru odvolací súd potom rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.